

# EXILUL ROMÂNESC

ANUL II Nr. 5

Ianuarie 1956

## INSEMNAȚI

### Boala Regelui Mihai

După cum se afirmă din mai multe părți, Regele Mihai ar suferi de o gravă depresiune nervoasă. Boala ar fi atât de înaintată încât Regele Mihai s'ar gândi chiar să abandoneze soarta dinastiei, renunțând la orice velleitate de a-și mai recâștiga tronul. Anturajul său face eforturi ca să-l rețină dela acest pas fatal pentru existența Comitetului Vișoianu.

Afecțiunea de care suferă fostul suveran e provocată de copilăria lui sdruncinată și de vicisitudinile domniei. Copilăria a trebuit să și-o împartă între mediul corupt dela Palat și iubirea mamei sale, a cărei grijă supremă a fost să-l ferească de primejdii. Când a ajuns pe tron, era un tânăr timorat de evenimente și lipsit de orice experiență a afacerilor publice. Elena Lupescu veghia ca prințul moștenitor să nu fie pus în contact cu realitățile politice, pentru a nu se emancipa de sub influența anturajului. Sub Antonescu, Regele Mihai a avut tot atât de puțin prilej să-și exercite spiritul de inițiativă și de gândire autonomă, iar când s'a hotărât să-și învingă complexul de inferioritate și să-și ia revanșa față de umilințele suferite, a căzut în cursa impostorilor. După 23 August, aceeași carență de personalitate l-a împiedicat să-și asume riscurile unei atitudini contra ocupanților. El a plecat doar când Rușii nu mai aveau nevoie de serviciile lui. Nici în exil, unde Regele nu se putea plânge că-i oprimat de Antonescu sau de comuniști, nu a dat dovadă de o mai mare comprehensiune și simț al răspunderii. Judecata Regelui e total controlată de Gen. Lazăr, care la rândul lui execută consemne străine intereselor românești. Faptul că de nouă ani Regele patronează impostura dela Washington îl descalifică

sub unghiul disponibilităților lui sufletești. Această întovărășire îl dovedește incapabil să gândească național problemele care se pun astăzi și se vor pune mâine poporului nostru. După părerea noastră, cel mai deficitar examen l-a trecut Regele Mihai în exil. Nu este exclus ca sentimentul ce-l nutrește Mihai despre propria lui impotență politică, soldată cu atâtea catastrofe, să-l fi adus în starea de melancolie depresivă de astăzi.

### Anchetă contra lui Malaxa

F.B.I. din Washington a întreprins o vastă anchetă contra fostului industriaș român, Nicolae Malaxa, actualmente aflător în Statele Unite. Ancheta a fost determinată de denunțurile unor membri ai Comitetului Național, cari, la rândul lor, nu fac altceva decât să execute ordinele familiei Auschnitt. Noua răbufnire a afacerii Malaxa în Statele Unite e unul din multiplele episoade ale luptei ce-a izbucnit pe vremuri în țară între cei doi magnați ai industriei românești. Auschnitt era bancherul și favoritul partidului național-țărănesc. Nicolae Malaxa câștigase încrederea fostului rege Carol.

În fond, afacerea asta pe noi nu ne interesează. E o luptă între doi rechini, iar poporul românesc și exilul n'au niciun motiv ca să iubească pe unul mai mult decât pe celălalt. Nicolae Malaxa are 72 de ani, iar Max Auschnitt zace paralizat. Si din punct de vedere al viitorului așadar, problema e de puțină importanță. Dacă totuși nu putem rămâne indiferenți la ancheta întreprinsă de F.B.I. contra lui Malaxa, e din cauza naturei acuzațiilor ce i se aduc acestuia.



Persoanele care au fost interogate asupra lui Malaxa la Roma, Paris, Madrid și în Germania, au rămas crucite de capacitatea de „canaillerie” a denunțurilor din rețeaua Crețianu. Li s'a cerut să răspundă, de către trimiși speciali ai F.B.I., dacă Malaxa e legionar și încă de un anumit grad, dacă în casa lui s'a pregătit rebeliunea de către statul major al mișcării, dacă el a procurat arme legionarilor și alte asemenea iscodiri pe care și omul de pe stradă știe că nu sunt adevărate. Mult mai aproape de adevăr este declarația că „rebeliunea” s'a pregătit în casa lui Crețianu decât că a avut Malaxa sau noi vreun amestec cu inițiatorii ei.

Malaxa, venind în America, s'a isbit de omniprezența lui Auschnitt, care se bucura de sprijinul finanței și influenței evreiești în Statele Unite. Ca să poată para atacul lui Auschnitt, Malaxa a făcut apel la serviciile Gen. Rădescu, oferindu-i în schimb anumite posibilități pentru asistența materială a refugiaților. Un motiv în plus ca impostura să-l deteste. Gen. Rădescu a reușit să echilibreze influența reșei Crețianu la Americani, scutindu-l de neplăceri pe Malaxa, dar după moartea Generalului, grupa Auschnitt-Vișoianu-Crețianu a reluat ofensiva de dislocare a acestuia din Statele Unite.

După succesul ce l-a obținut Comitetul Național la O.N.U., e de datoria lui să curețe și în America terenul de indezirabili.

## O nouă versiune

Di Crețianu, ca să potolească curiozitatea amicilor săi privitoare la schimbarea de cetățenie, le-a comunicat extrem de confidențial că s'a expus valului de indignare din exil din motive super-patriotice.

În țară, Di Crețianu are o avere frumoșică. Această avere ar sta mai bine să fie aici în exil, unde ar servi la continuarea luptei de eliberare, acum când fondul elvețian e pe sfârșite. Devenind cetățean american, comuniștii vor fi obligați să-i restituie averea, care, bine înțeles, va fi destinată scopului mai sus menționat. În definitiv, Stalin a prădat o bancă din Tiflis ca să procure bani pentru mișcarea revoluționară. Schimbarea de cetățenie, pentru un om de talia, trecutul și valoarea lui, constituie desigur o „diminutio capitis”, dar cine se mai gândește la acest sacrificiu când interesele țării sunt în joc...

Si noi păstrăm ferma convingere că Di Crețianu va ajunge momentul în care comuniștii îi vor pune la dispoziție echivalentul în dolari al averii lui din țară. Se vor găsi, desigur, mulți amici de-ai lui, români și americani, cari să

considere operația normală. Pentru orice român însă, care cunoaște cât de cât ceva din trecutul Dlui Crețianu, transferul averii lui din R.P.R. în Statele Uânite nu poate să însemne altceva decât echivalentul în dolari al serviciilor prestate în contul armonioasei colaborări româno-bolșevice.

## Exilul la strâmtoare

Exilul românesc se află în prada unei noi agitații, provocate de ofensiva reperistă de recuperare a fugarilor. Acțiunea Comitetului de repatriere dela Berlin nu trebuie subestimată. Ea se desfășoară într'un moment excepțional de favorabil pentru a da anumite roade. Comuniștii au calculat bine acest moment. Ei încep să strângă sforile în Occident contând pe efectul descurajator ce-l va avea printre refugiați primirea Republicii Populare Române la O.N.U. După zece ani de denunțare a pericolului comunist și de sacrificii pentru cauza Occidentului, reprezentanții lumii apusene n'au altceva mai bun de făcut decât să consacre existența legală a regimului de teroare din România, ridicat pe mormane de cadavre.

Această replică absurdă și desonorantă a Occidentului la eroica rezistență a poporului român va contribui la măcinarea exilului mai mult decât toată propaganda și toate infiltrațiile comuniste de până acum. Desgustați de hădoșenia morală a Occidentului, mulți refugiați vor prefera să se înmormânteze în anonimatul altor popoare, degajându-se de orice responsabilitate pentru soarta neamului. Se vor găsi și dintre aici cari se vor întoarce în țară, cu tot riscul la care se expun, pentrucă nu mai văd nicio altă perspectivă decât de a muri pe meleaguri străine.

Pentruca disperarea să se ascută la maximum, cercurile yaltiste dela Free Europe oferă imposturei anticomuniste dela Washington și New York tocmai în aceste momente toate avantajile posibile de ordin material, politic și propagandistic, pentru a-și întinde dominația asupra sectoarelor din exil, rămase până acum neacaparate.

Refugiații sunt invitați, deci, să aleagă între țară, impostură sau absorbție. Tus-trele soluțiile convin atât comuniștilor cât și Occidentului, pentrucă în oricare din ele națiunea robită nu mai e prezentă în țările libere ca să le reamintească crima.

Comitetul de repatriere dela Berlin și Comitetul Național dela Washington sunt două aspecte ale aceleiași probleme. În spatele Comitetului de repatriere dela Berlin stau dușmanii



cunoscute ai poporului român, mai ușor de reperat; în spatele Comitetului Național dela Washington sunt aceiași dușmani, camuflați sub masca anticomunismului. Telul e același: de a desființa printr'o presiune concomitentă dela Est și Vest și acea fâșie îngustă de conștiință românească ce s'a mai păstrat, liberă și independentă, în exil.

## Ce oferă

Citind „Glasul Patriei“, organul Comitetului reperist de repatriere din Berlinul de Est, rămâi surprins de sărăcia de gândire și de imaginație a redactorilor lui. Proza ziarului nu diferă cu nimic de sloganele de propagandă folosite de regim în interiorul țării. Nici cel puțin nu încearcă Comitetul de repatriere să le suavizeze, să le adapteze mentalității unor oameni cari se bucură realmente de libertatea de conștiință și de expresie. „Marile realizări ale regimului — belșugul din țară — mulțumirea întregului popor — încetarea exploatarea — sărăcia de altădată, un vis urit — numai fețe fericite pretutindeni — patria puternică și bogată întinde cu mărîmîie mâna pribegilor înșelați de propaganda lipsită de scrupule a Occidentului.

Fără îndoială, acest gen de a lămuri pe exilați nu poate fi decât contraproductiv. Foarte

puțini se vor lăsa convinși de articolele din „Glasul Patriei“. Dacă unii exilați se vor întoarce în țară, meritul real nu este al talentelor ziaristice dela „Glasul Patriei“, ci al altor talente, al altor glasuri, care nu se exprimă niciodată în scris. E opera agenților comuniști, cari își întind firele cu dibăcie până în inima bieților pribegi. Sunt presiuni de altă natură care se exercită asupra lor, determinându-i să primească invitația de a se întoarce în închisoare. Pentrucă țara întregă nu-i decât o vastă închisoare, iar cei ce peșesc exilul sunt paznicii ei, transformați pentru ocazie în ființe blânde și cutremurătoare.

Dece folosesc comuniștii limbajul propagandistic din țară și în ziarul destinat românilor liberi? Acțiunea de repatriere urmărește un îndoit scop. Nu numai să slăbească forțele exilului, dar să și decimeze speranțele celor de-acasă. Dacă exilații se întorc acasă de bună voie — ei cari și-au pus toate nădejtile în lumea occidentală — e un semn că nimic nu se mai poate schimba în situația țării, că rob'a se va perpetua — Dumnezeu știe cât. Deaceea e obligat fiecare proaspăt „convertit“ să se adreseze exilaților în limbajul convențional marxist. Declarațiile lui, nefiind afectate de elemente deviaționiste, pot circula și în țară, consolidând psihologic situația regimului.

## La început de an

Al treisprezecelea an de cotropire sovietică și al doisprezecelea de regim comunist în țară e și pentru emigrația noastră decisiv. Cine a urmărit cu atenție manifestațiile despoșilor din Kremlin și ale satrapilor din țările satelite, își dă seama că în 1956 va porni un asalt general bolșevic pentru lichidarea emigrațiilor naționale din țările libere. În vara trecută, aproape toate statele din spatele cortinei de fier au acordat, de formă, amnistii preținșilor infractori politici și au încercat să ademenească pe refugiați prin cântece de sirenă și tot felul de promisiuni să se întorcă „acasă“, adică să revină în țările lor de baștină, unde, între timp, casele și tot avutul mult-puțin cât agonisise fiecare, le-a fost luat și risipit în toate vânturile, așa după cum a fost distrus, cu brutalitate sadică, tot ceea ce a reprezentat o tradiție autohtonă, o amintire scumpă sau o valoare sufletească autentică.

Cu ocazia vizitei cancelarului Adenauer la Moscova, potențații bolșevici au încercat să ob-

țină prin șantaj repatrierea forțată a refugiaților în schimbul eliberării prizonierilor germani; n'au ezitat să afirme că peste 100.000 de refugiați sunt reținuți „cu sila“ în Republica Federală Germană; au întrerupt apoi chiar transporturile de prizonieri spre a exercita astfel, încă în ultimul moment, o nouă presiune asupra guvernului dela Bonn.

Până acum toate aceste manevre nu s'au soldat decât cu unele reveniri senzaționale ale corifeilor din emigrațiile considerate ca democratice pur sânge (cazul celei polone sau cehoslovace). La noi nu s'au produs în acest răstimp decât defecțiuni puține și fără importanță. În schimb, iluzia coexistențială după conferința celor patru șefi de state din Iulie la Geneva a avut drept urmare distanțarea sau retragerea bunilor noștri democrați din acțiunea de protestare contra transferurilor masive de populație românească din Basarabia în Kazacstan. De abia după cea de a doua conferință dela Geneva, când



febra coexistențială a scăzut brusc, le-a mai revenit inima la loc și acelor dintre iluștrii noștri democrați care s'au grăbit să caute un nou aranjament de contra-asigurare cu Răsăritul.

Pe asemenea calcule oportuniste își întemeiază deci Moscova planul de mare anvergură pentru suprimarea emigrațiilor naționale pe care va căuta să-l ducă la împlinire în anul 1956. Fiind vorba de a răpi o temelie morală politice americane care urmărește și eliberarea „pacifică” a țărilor subjugate din răsăritul, centrul și sud-estul Europei, așa cum a fost enunțat acest obiectiv chiar la conferința din Iulie dela Geneva de președintele Eisenhower și repetat din nou în mesagiul său de Crăciun, ne putem da seama câtă stăruință înverșunată vor depune bolșevicii în această chestiune.

Anul nou a și început cu un desacord strident. Sângerosul clown Hrușciiov, după ce și-a lepădat sulemenelile din timpul vizitei sale în India și celelalte țări asiatice, a protestat cu vehemență împotriva declarațiilor președintelui din Casa Albă. După cum anunță radio București, sub băgheta sa magică, s'a pornit în mai aproape toate țările satelite o campanie de meetinguri, de rezoluții și proteste ale diferitelor organizații, cluburi, uzine, etc., împotriva declarațiilor președintelui Eisenhower ca să le condamne ca amestecuri imperialiste în chestii interne și ca flagrante nesocotiri ale „suveranității” acestor state. Au fost scoși din închisoare prizonieri politici cari au consimțit să se pună la dispoziția acestei campanii de lichidare a emigrațiilor, semnând apelurile întocmite de politrucii ce li se pun în față. Tot în acest scop s'au înființat și așa zisele comitete de repatriere dotate cu mijloace bănești bogate. Așa înțeleg bolșevicii să înceneze cu un uriaș aparat de propagandă, campania împotriva politicii de eliberare a Statelor Unite. Emigrațiile vor fi puse sub tirul de

baraj moral al unor false lozinci patriotice. Toți transfugii care au trișat în exil cu asemenea sentimente au început să fie lăudați ostentativ de radio București ca niște complici virtuali ai acțiunii camuflate de penetrație sovietică în emigrație. Căci metodele de a proclama oficial nevoia unirii și de a semăna de fapt discordia, prin insinuări mincinoase, șoptite cu perseverență la colțuri de stradă pentru a invenina sufletele celor nepreveniți, au căutat să disloce emigrația noastră. Desigur că actorii protagoniști ai acestei farse sclerate, în cazul că se vor întoarce în țară, nu vor fi băgați în lagărele „de muncă și de reeducare” care îi așteaptă pe ceilalți. Aceștia au fost însă cei ce au împărțit și în străinătate vitregia sorții cu națiunea asuprită de acasă, luptându-se cu cea mai neagră mizerie și înfruntând adesea o nepăsare mai mult decât insultătoare. Cu toate că propaganda comunistă încearcă să exploateze în mod criminal tocmai această stare de mizerie, fluturând înaintea ochilor refugiaților imaginea ireală a unei patrii prospere, mulțumită și în plină ascensiune, noi credem totuși că cei căliți de o lungă suferință nu-și vor bate joc de propriile lor dureri și nu vor trăda năzuința spre libertate a neamului românesc, lăsându-se ademeniți de făgăduielile mincinoase ale imperialismului moscovit. În împrejurările date, orice întoarcere slăbește acțiunea de eliberare a patriei și întărește poziția Moscovei, care voiește să prelungească la infinit — adică până la noi agresiuni — starea de sclavie a țărilor cotoprite.

În orice caz, emigrația românească va trebui să dovedească prin atitudinea pe care o va lua în anul acesta, dacă este o ramură uscată, desprinsă din trunchiul națiunii, sau un factor necesar al luptei de eliberare națională, conștient de misiunea și răspunderea sa istorică.

C. S.

## Campania de repatriere

Efortul depus de guvernul R.P.R. în a convinge un număr de refugiați să se repatrieze a fost încununat de succes, în ciuda lipsei flagrante de logică în argumentele prezentate și cu toată vădita rea credință cu care au fost prezentate „realitățile” din România. Să fi reușit oare patetismul lăcrămos și patriotard, de pesima calitate, să mascheze carența oricărei garanții eficace ca privire la soarta rezervată năvilor, sau deseraților, sau răătăciților, care aveau să cedeze apelurilor comuniste? Oricum ar

fi fost, unii dintre aceștia aveau să fie „reținuți” chiar dela frontieră sau, ceva mai târziu, în cursul interogatoriilor; absolut toți însă au fost supuși unor îndelungi și riguroase anchete menite să completeze dosarele noilor victime... Oameni cari nu au mai vrut, sau nu au mai știut, sau nu au mai putut să-și păstreze în mâini propriii frânele destinului, le-au încredințat de frică și besmeticie, sau oboseală, dracului. Macabra reeditare a basmului scufiței roșii!

Succesul comunist nu apare diminuat de cifra



absolută, nici de procentul — redus — ce l-au reprezentat în sânul exilului și nici chiar de calitatea — modestă sub raportul potențialului românesc intrinsec — a celor întorși. „Repatriții“, cine și cum sunt, au fost destul ca număr și suficient de variați ca profesioni și categorii etnice și sociale, ca să poată fi prezentați opiniei publice românești ca o fidelă secțiune a exilului, cu valoare exemplară pentru întreaga masă a refugiaților. Si publicitatea a fost suficient de abil regizată pentruca întoarcerea în țară să poată apare ca o consecință a „incapacității“, „relei credințe“, „relei voințe“ sau indiferenței lumii libere atât cu privire la soarta refugiaților cât și — mai grav—față de însăși soarta poporului român.

Interesează prea puțin și faptul că declarațiile celor repatriați apar clar a fi fost făcute d'n rațiuni oportuniste, lesne de înțeles, sau „sugerate“ de către „cei în drept“ sau, pur și simplu, redactate de scribii regimului în conformitate „cu imperativele sacre ale cauzei“ („stilul“ lor pledează pentru această ultimă ipoteză). Singurul lucru care interesează cu adevărat — și în aceasta constă imensul succes înregistrat de comuniști — este faptul material, cu mulțimea implicațiilor morale și politice, al întoarcerii celor câțiva nefericiți; fiindcă repatrierea acestora confirmă, prin însuși faptul ei, în ochii poporului român izolarea morală și politică în care a fost lăsat să lăncezească; și această confirmare, mai mult decât toate celelalte lovituri primite în ultimul deceniu, ar putea să marcheze începutul sfârșitului; al sfârșitului unei rezistențe și unei lupte, niciodată întrerupte în spirit de masa poporului român. Si bolnavul atunci moare sigur, când singur a renunțat să mai trăiască.

Ce a permis acest succes comunist? Care sunt cauzele? Cine poartă răspunderile? Cum de a fost posibil ca în plină reduță a lumii libere și chiar în rândul acelor care în mod deliberat și în cumplit de deplină cunoștință de cauză își aleseseră taberile, inamicul să fi fost în măsură să opereze o breșă atât de virulentă și atât de plină de consecințe? Cum de mulțimea serviciilor, și a „planurilor“, și a instituțiilor occidentale, care justifică atâtea funcțiuni, și atâtea bugete, și atâtea eforturi, să fi fost incapabile să prevadă, să fi fost în imposibilitate să preîntâmpine evoluția spre o situație care să permită această nouă înfrângere, a câta în palmaresul lumii libere?

Cunoaștem un tânăr român, țaran și fiu de țărani, care, acum câțiva ani, a „ales libertatea“ pentru a putea să lupte mai bine împotriva cutropitorului. Imediat ce a ajuns la noi

ne-a cerut să-i punem în mână o armă și să-i învățăm cum, și unde, să înceapă lupta. „Străinătatea“ îl interesa numai ca trambulină spre pământul pe care îl lăsase în urmă și dorza cu tot dinadinsul să rămână credincios hotărârii de a lupta, care singură stătuse la baza plecării sale din țară.

Lipsiți de mijloace proprii de luptă și obligați prin forța lucrurilor să ne încadrăm „strategiei“ occidentale — când foarte, când prea „coexistențială“, cel puțin în fapt — a trebuit să apelăm la... răbdarea lui: „Nu a sosit momentul; mai așteaptă!“ Momentul respectiv s'a încăpăținat însă, evident, să mai sosească. Au survenit în schimb încrucișările de zămbete fotografice dela Geneva, recunoașterea unei calități oficioase groparilor nației (nu mai suntem de mult singurii care să-i socotim ca atare pe domni din concernul Crețianu-Vișoianu), alegerile din Franța și... campania de repatriere, în neștiință desfășurare. Alternând între șomaj, spital și salahorie, tânărul în chestiune, care refuzase consecvent să renunțe la opinia ancestrală pentru beneficiul unui eldorado transoceanic (ce inconștientă a fost politica emigrărilor!), ne-a întrebat acum câteva săptămâni dacă nu socotim că ar fi mai bine să renunțe acum, într'un târziu, la șansa — problematică — de a revedea patria (eliberată) prin luptă, pentru șansa — imediată și palpabilă — de a se întoarce acasă prin canalele comisiei de repatriere; repatrierea, chiar cu prețul sclaviei, îi apărea acum ca având mai mult sens decât o expatriere definitivă.

Evident că am încercat să-l convingem, cu cât am putut aduna ca căldură — și argumente retorice — să rămână; dar iarăși nu am fost în stare să-i spunem cât, cum și mai ales la ce... Ca acest tânăr mai sunt în Europa câteva zeci, sau sute. Alte sute, sau mii, ridicați prin emigrare la rangul de „unitați economice active“, armonios încadrați în diverse economii naționale dar, în parte măcar, pierduți definitiv pentru neamul românesc, pasc vite în Australia, taie copaci în Canada sau sapă puțuri în Venezuela, pentru mai binele unor patrii străine. Acelora rămași în spate, să lupte, le-a rămas deschisă singura cale a... ratării. Si astfel se irosește o ultimă rezervă liberă a nației, rezervă care va lipsi, cândva, la apel; și acest apel, atunci când va scrâșni, va fi lansat de toată lumea liberă... Ca să poată ajunge în lumea liberă acești tineri au căzut pe frontiere, secerăți de unelte bolșevice, de zece ori — în ultimii ani de o sută — mai mulți. La ce a servit acest holocaust?



Cunoaștem și o venerabilă casă românească, ridicată pe spinări și cu obol românesc: mult din puținul unor refugiați. Menirea ei, exemplar împlinită în anii aspri de exil, a fost să dea adăpost refugiaților — fără discriminări — proaspăt sosiți în lumea liberă, până prindeau picior. Munca depusă și timpul dedicat ridicării ei și, dela terminare (1949), întreținerii și administrării, nu au fost, evident, retribuite. Dimpotrivă, acei cari au făcut casa și-au mai dat, peste muncă, și propriul lor obol, ca să îngroașe cu ceva firul subțire al ajutoarelor întâmplătoare; fiindcă acestea erau puține, și modeste, ca și mijloacele susținătorilor posibili: prieteni și camarazi ai primilor și una dintre entitățile confesionale ale exilului. Casa aceasta a adăpostit în cei șapte ani de existență peste 350 de refugiați. Intr'un fel a reușit să se mențină peste linia de plutire, tot acest timp, cu toată nepăsarea, și uneori boicotul, celor mulți.

În ultimile luni vremea și uitarea au subțiat însă, din cale afară, dincolo de limitele posibilului, și aceste ajutoare. Astăzi, existența acestei case încă plină de refugiați (este și a fost singura în genul ei pentru toate naționalitățile din exil) este amenințată cu dispariția. O instituție care a stat ani de zile cu fruntea la dușman, nepăsătoare, ca o sfruntare în fața atotputerniciei comuniste, pare să fie definitiv condamnată de nepăsare și uitare. Cu ea însă nu ar pieri numai o casă, și nici chiar numai un ultim sprijin al celor mai lipsiți dintre cei fără patrie: noii sosiți. Odată cu ea ar dispărea un simbol. Exilul românesc, anonim și amorf, amenințat din ce în ce mai mult de neantul neființei, este în aceasta solidar responsabil cu lumea liberă.

Aproape întotdeauna s'a desprins din tratamentul pe care ni l-a rezervat Occidentul nouă, masei refugiaților — excepție făceau o serie de exemplare alese cu o stranie lipsă de judiciozitate — o atitudine de jenă, de rezervă, de suspiciune, față de tot ce voiam, față de tot ce credeam, față de tot ce reprezentam, față de însăși existența și justificarea noastră. Nenumărate șicane birocratice, o lipsă aproape generală de înțelegere omenească specifică, individualizată, ne-au lăsat de multe ori deschise numai alternativele emigrării (cu primejdia contingentă de asimilare) sau a naturalizării (cu condiția obligată a înstrăinării sub raport românesc, prin condiția unicității legale și morale a calității naționale). Dar astfel lumea liberă, care a încurajat — din considerente economice — politica emigrărilor, care a favorizat — din rațiuni de comoditate birocratică — politica na-

turalizărilor, care, sfidând opinia și realitățile exilului, a discriminat în alegerea colaboratorilor după criterii și prejudecăți care frizează superstiția, neglijând sau desconsiderând în același timp orice efort sau încercare de luptă, de creație, de organizare sau simpla afirmare autentic românească, a fost incapabilă să intuiască că pentru unii dintre aceia care nu voiau, sau nu puteau (bolnavi, bătrâni), să accepte niciuna din căile preconizate se deschidea, aproape obligatoriu, a treia alternativă... Sovieticii au speculat-o magistral.

Cu modesta experiență pe care ne-o conferă cca. 30 de ani de controverse și altercații cu comunismul, îndrăsnim să sugerăm diferitelor oficine vestice pentru studiul și aplicarea războaielor reci, psihologice, etc., să înceapă să se ocupe puțin și de sentimentul inutilității, al inutilității oricărui sacrificiu, al vanității oricărui efort, al oricărei încercări, al oricărei răbdări, care a început să pună stăpânire pe sufletele refugiaților și, prin ultimile defecțiuni din rândurile lor, și mai mult pe masa poporului român. Nu prin experiențe de laborator, „democratice“ tip Comitetul Național, și nici prin dopajul repetat cu promisiuni și speranțe zadarnice tip „Free Europe“, se va putea lichida criza morală și psihologică a deșțăraților și a oprimaților. Si o asemenea criză există, și se va agrava cu fiecare ceas, cu fiecare eroare, cu fiecare omisiune.

Poporului oprimat din țară trebuie să i se dea acum — și credem că le merită cu vârf și îndesat — probe palpabile de solidaritate. Deșțărații, cari mai umplu tranșa virtuală a luptei de eliberare, pretind fapte, în spiritul diferitelor doctrine și angajamente enunțate de atâtea ori în trecut. Si mai vor... ca indiscriminarea și probitatea democratică să-și găsească aplicație și în tratarea problemelor exilului. Incolțit din toate părțile, presat, siluit, torturat de dușman, părăsit și uitat de aliații naturali, poporul român duce de zece ani — oscilând între descurajare și desperare — o existență de calvar. Niciun spirit nu poate să reziste indefinit torturii psihologice create printr'un regim de decepții succesive; niciun suflet, sentimentului de abandonare definitivă, absolută. Dacă se mai așteaptă mult, o națiune vrednică, care întotdeauna și-a justificat dreptul la viață, se va prăbuși definitiv. Iar nouă, ácelora care mai păstrăm un dram de vlagă în mădule, ne mai rămâne numai alternativa unei lupte sinucigașe și... gustul amar lăsat de dezertarea prietenilor.

D. Ghermani



# Majadahonda

Sărbătorim în această lună aniversarea a 19 ani dela moartea eroică a legionarilor Moța și Marin la Majadahonda, în împrejurimile Madridului. În zilele întunecate de astăzi pe care le trăește poporul român, această aniversare se împletește strâns cu suferințele lui cumplite, arătându-i în toată strălucirea și slava calea care duce spre mântuire.

În vara anului 1936, a izbucnit războiul civil în Spania. Deoparte erau forțele naționaliste conduse de Generalul Franco, de alta parte luptau ca să subjuge Spania și să o transforme într-o colonie sovietică, comuniștii dirijați de Moscova. Cu toate că poporul român nu era direct amenințat de acest război, orice minte luminată putea să-și dea seama că în Spania se hotăra și soarta țării noastre: „De va cădea Crucea la pământ în Spania — scrie Ion Moța — se vor clătina temelii ei și în România, iar comunismul, dacă va fi biruitor azi acolo, se va năpusti mâine asupra noastră“. Cutremurat de acest adevăr, pleacă Ion Moța pe frontul spaniol, pentru a pecetlui cu propriul lui sânge dragostea lui pentru Hristos și Neam. Ca frați, vrednici de luptă, el și-a ales dintre căpeteniile Gărzii de Fier, încă șase camarazi, între care se afla și acel sortit să cadă alături de el, Vasile Marin.

Echipa de legionari a fost însoțită în Spania de Generalul Cantacuzino-Grănicerul, care-și câștigase o faimă legendară în războiul de întregire a neamului. Generalul Cantacuzino venise ca să ofere Generalului Moscardo sabia ce-o purtase în război în semn de omagiu pentru eroismul cu care a apărat Alcazarul din Toledo și ca cinstire a tuturor acelor cari au rezistat în această citadelă, smulgând admirația lumii întregi.

Legionarii de pe frontul spaniol au luat parte la grelele lupte din jurul Madridului, Dumnezeu ferindu-i de primejdii până în ziua de 13 Ianuarie 1937, când un obuz inamic curmă viața lui Moța și Marin, în tranșeele dela Majadahonda. Hotărîrea cu care venise Moța în Spania să lupte și să moară pentru Hristos, se împlinise. „Eu așa am înțeles datoria vieții mele“ — scrie Ion Moța în Testamentul său. „Am iubit pe Christos și am mers fericit la moarte pentru El“. Vasile Marin, căzut odată cu el, avea aceeași conștiință lucidă a sacrificiului: „Era o datorie de onoare care apăsa pe umerii generației noastre. L-am făcut cu același drag, ca și cum ar fi fost vorba de țara mea“.

Ultima dorință a lui Moța, lăsată în Testamentul său, a fost ca neamul românesc să se

ridice biruitor peste toate greutățile și dușmăniile: „Si să faci, măi Corneliu, din țara noastră, o țară ca un soare, și puternică și ascultătoare de Dumnezeu!“

Această viziune măreață a destinului românesc astăzi pare atât de îndepărtată încât nu ne încumetăm nici să visăm la ea. Scumpa noastră țară zace la pământ, îngenuchiată, umilită și batjocorită de hoardele comuniste. Poporul român a ajuns în puterea altui popor, încât nu mai e stăpân nici pe propria lui nenorocire. De zece ani o putere străină dispune de viața și munca lui, jefuindu-l de tot ce produce, de toate bogățiile lui, luându-i până și pâinea din gură. Impilarea ce o suferă poporul român e atât de grea încât și lacrimile au încetat să mai curgă din ochii istoviți ai celor de acasă.

În desperarea fără margini care bânuie dela un capăt la altul al țării, se aude îndemnul de dincolo de mormânt al lui Ion Moța: „Nu vă lăsați răpuși. E mai rău așa.“ Atunci când s'ar părea că nu mai e nimic de nădăjduit, că triumful comunismului e desăvârșit, că lumea occidentală se desinteresează de soarta noastră, atunci când înaintea ochilor nu mai vedeți nimic altceva decât o mare de întuneric, atunci s'ar putea să aibă loc izbăvirea și lanțurile robiei să cadă de pe trupurile voastre încărcate de suferință. Crucea dela Majadahonda vă trimite această certitudine, venită dintr-o altă lume, unde se guvernează după legile eterne ale adevărului și peste voința oamenilor. Să ne aducem aminte, ne învăța tot Ion Moța, de Iisus Christos, răstignit de răutatea oamenilor, ca a treia zi să învie în toată puterea și mărirea.

Nici învierea neamului românesc în putere și mărire nu mai este departe. Puterile răului, cari țin în lanțuri poporul românesc, sunt sortite pierii. Din domnia urii, care s'a întins peste România odată cu armatele sovietice de ocupație nu va mai rămâne în istoria neamului nostru decât o amintire de groază. Peste aceste suferinți cumplite, peste ruina vieții românești, se va înălța România pentru care a murit Ion Moța: „O țară ca soarele sfânt de pe cer.“

Noi, cei ce ne bucurăm de libertate pe pământul ospitalier al Spaniei și suntem înconjurați de toată dragostea acestui popor glorios, reuniți la Majadahonda pentru a ne înclina la locul unde au căzut Moța și Marin, ne reînnoim jurământul de credință în fața crucii ce le perpetuează amintirea, hotărîți să nu dăm înapoi dela nicio jertfă pentru eliberarea Patriei noastre.



# MĂRTURII STREINE

## Era camarilelor

Asupra unuia dintre cele mai sumbre capitole din istoria României moderne — domnia cuplului Carol-Lupeasca — s'a scris mult în străinătate, dar versiunea preferată a fost mai întotdeauna încărcată cu elemente de roman senzațional. „Nu numai o istorie senzațională asupra unei faimoase curtezane, ci deasemenea și o trecere în revistă a unor importante evenimente care au dus la distrugerea României ca națiune liberă“ și-a propus să prezinte, în cartea sa „Lupescu“, scriitoarea americană Alice-Leone Moats.

Autoarea s'a întreținut deseori cu Carol și Elena Lupescu și a putut să-și dea seama de vulgaritatea și lipsa de orice urmă de caracter a acestora. Nici nu e surprinsă de altfel de factura cu nimic deosebită de a unei prostituate de rând a Elenei Lupescu. Nu-și poate explica, cum a fost posibil însă ca un om „de instabilitatea de caracter și iresponsabilitatea“ lui Carol să conducă o țară spre prăpastie, fără să întâmpine din partea oamenilor politici români — cu excepția lui Corneliu Codreanu — nicio rezistență serioasă. Oricum, date fiind însușirile celor două sinistre personaje, Alice-Leone Moats a socotit că nu poate pune nicio bază pe spusele lor și, pentru a scrie o carte cât mai aproape de adevăr, a trebuit să-și adune din altă parte materialul documentar. Timp de optsprezece luni a cercetat arhivele ziarelor și bibliotecilor din Franța, Spania, Italia, Germania și Anglia. A intervievat peste două sute de persoane — Români, foști prieteni sau adversari ai Elenei Lupescu și diplomați și jurnaliști străini acreditați în București între 1923-1940. „In cursul anchetei făcute“, scrie Alice Moats, „am aflat că tot ceace alți autori au afirmat despre a-

ceastă femeie fatală, ieșită abia de o generație din ghetou, e de cele mai multe ori produsul fanteziei lor. Cariera Lupeștii e compusă din episoade demne de un roman ruritan: comploturi, asasinat, intrigi de palat, revoluții, scandaluri etc.; adevărul în acest caz e mult mai bizar decât ficțiunea“.

Inceputul „romanței“ dintre Carol și Lupeasca e un pretext pentru autoare de a trasa un tablou foarte puțin măgulitor al moravurilor dominante în mediul bucureștean de altădată. Necunoscând decât felul de viață agreeat de așa zisa „buna societate“ din „micul Paris al Balcanilor“, concluzia pripită a autoarei e că România era mai curând o țară de operetă, locuită de un popor de sclavi docili, condus de o clasă depravată, coruptă și lipsită de orice conștiință națională. Floarea societății românești apare reprezentată de scursoarea levantină a băieților de bani gata, stâlpi ai cafenelelor de pe Calea Victoriei, trândavi și obsedați de goana după aventuri galante.

În această adunătură de emulji ai lui Casanova, pomădați și având ca subiect preferat de conversație etalarea de obscenități, Carol, lipsit de educația părintească adecvată și fără personalitate, e considerat o biată victimă a unor apași de talia lui Urdăreanu, Puiu Dumitrescu sau comandoului Tăutu, un personaj putred și grotesc care în vremea lui s'a bucurat în lumea bucureșteană de o reputație reprimată de poliția de moravuri în orice țară civilizată.

Fuga prințului Carol cu fata droghistului Wolff la Paris a fost un prilej binevenit pentru mulți oportuniști din clasa conducătoare românească să se preteze la tot felul de intrigi și acțiuni donquijotești. În loc să-l lase să-și consume, departe de

țară și uitat de toată lumea, viața de desfrâu spre care avea o înclinație morbidă, i s'au stimulat sistematic apetiturile de putere și jaf, readucându-l până la urmă pe tronul României. Singura scuza pentru manevrele acestor pescuitori în apă tulbure a fost slăbiciunea Consiliului de regență, care după moartea lui Buzdugan a fost complet lipsit de orice autoritate și eficacitate. Prințul Nicolae, „răsfățat și stricat de către mama sa“, își petrecea timpul organizând curse de automobile și aviație; mitropolitul Miron Cristea furniza prin abaterile în viața sa privată material pentru cronica scandaloasă, iar Sărățeanu, omul impus de partidul național-țărănesc, era un incapabil notoriu.

Astfel, lovitura de stat a revenirii pe tron, organizată de câțiva politicieni și militari iresponsabili, cu sprijinul unor persoane dubioase ca Barbu Ionescu și Puiu Dumitrescu și concursul suspect al lordului Rothemere, campionul irendentismului maghiar, a fost dată fără a întâmpina vreo rezistență. Carol a fost primit triumfal în țară, iar la scurt interval, cu toate protestele platonice ale lui Maniu, a sosit și Elena Lupescu, călătorind cu pașaportul soției unui membru al guvernului.

Ce s'a petrecut după instaurarea domniei cuplului Carol-Lupeasca se știe. Alice-Leone Moats desvăluie o serie de fapte care și până acum au rămas cunoscute numai unui număr restrâns de persoane. Jaful inaugurat de Carol cu ajutorul camarilei, fărâdelegile comise și ușurința cu care a desmembrat partidele politice, autoarea le explică la fel ca toți străinii cari au scris cronica întâmplărilor din România până la abdicarea regelui Mihai: în România n'a existat democrație de tipul occidental, ci numai câteva clici de politicieni corupți și incapabili cari au pregătit terenul pentru tragedia de astăzi a țării. „Cu toate realizările de sub domnia lui Carol I, timpul de care a dispus a fost prea scurt ca să-i permită să promoveze simțul responsabilității civice în supușii săi și să stârpească tradiția corupției



guvernelor. Tara avea bogății mari, dar țărani au rămas săraci și analfabeți“.

Când a venit, Carol II a repetat mereu că programul său va fi „nu să dividă, ci să unească“. În loc de asta a dovedit o capacitate uluitoare de a manevra facțiunile de partid una împotriva celeilalte. „Firește“, precizează autoarea, „elementele desagregării existau deja și el numai le-a folosit. România era o democrație numai cu numele și puținele încercări care au fost făcute de a o transforma într-o democrație reală au slăbit doar guvernul fără a întări poporul. După primul războiu mondial, sistemul de două partide a fost înlocuit de o mulțime de partide care nu serveau decât interesele politicienilor ambițioși și fără scrupule“. Aceste lucruri prea bine cunoscute e bine să fie amintite și acum, când politicienii din Comitetul Național și anexele sale continuă să pretindă că sunt reprezentanții unei democrații care n'a existat.

Împotriva lui Carol și camarilei de politicieni corupți și servili s'a ridicat Corneliu Codreanu. Impresionată de campania de defăimare pe care au dus-o anumite cercuri străine în Vest și, desigur, și de desvăluirile cu tâlc pe care i le-au făcut cele peste „două sute de personalități române din exil“, autoarea nu manifestă nicio simpatie pentru lupta Gărzii de Fer. Mai mult, a luat de bune o serie de enormități din cele pe care membrii Comitetului Național s'au întrecut de zece ani încoace în a le semnala State Department-ului. Așa aflăm că Garda de Fer a fost în permanență susținută financiar din afară de Germania național-socialistă, iar în interior de Malaxa; că la acest sprijin s'a adăugat și contribuția substanțială a Ministerului de Interne și a lui Gavrilă Marinescu și că, în timpul prigoanei din 1933-1934, Corneliu Codreanu n'ar fi scăpat cu viață dacă nu ar fi fost ascuns, la intervenția lui Aushnith, în casa unui văr al... Elenei Lupescu.

Peste toate aceste învinuiri imaginare, Alice-Leone Moats recunoaște forța personalității lui Corneliu Codreanu și rolul curativ al acțiunii conduse de el în România. Chiar antisemitismul atât de reproșat Gărzii de Fer e considerat o consecință inevitabilă a anticomunismului mișcării: „Corneliu Zelea Codreanu a organizat Legiunea Arhanghelului Mihail pentru a lupta împotriva comunismului și, pentru a toți conducătorii comuniști după primul războiu mondial erau evrei, Legiunea a devenit și antisemită.“

„Spre deosebire de alți aspiranți la dictatură în ascensiune în vremea aceea în Europa“, condece cu o urmă de ironie autoarea, „Codreanu nu se bizuia pe vorbărie, ci pe tăcere... Personalitatea sa emana o forță neobișnuită, mistică, care magnetiza oamenii și-i făcea să-l urmeze orbește“. Autoritatea imensă exercitată de Codreanu asupra celor cu care venea în contact nu se datora numai atributelor magnetice ale personalității sale, ci mai ales însușirilor lui de caracter extraordinare, șlefuite de o voință de fier și de convingerea că un conducător, pentru a se impune adepților săi, trebuie să-i depășească pe toată linia în ținuta morală și în puterea de sacrificiu. Codreanu era imun la orice fel de încercare de corupere: „Încercările lui Carol de a-l câștiga au eșuat pentru că Codreanu era fundamental un om cinstit, un ascet care nu poate fi cumpărat cu tentații materiale. El dezaproba relațiile regelui cu Madame Lupescu din motive morale și se opunea corupției și abuzurilor regimului“. Tactica adoptată de Carol în această privință „a devenit și mai pronunțată după venirea lui Urdăreanu la palat, care l-a infectat cu convingerea lui în coruptibilitatea oricărui om. Carol își închipuia că va găsi într-o zi prețul adecvat și pentru Codreanu. Ceeace l-a desmintit a fost cineștea lui Codreanu. Procedeele sinuoase ale lui Carol și Urdăreanu au fost fără efect față de ținuta morală a lui Codreanu, ca o floretă împotriva unui bal-

tag de războiu... În condițiile acestea, era inevitabil ca șeful Gărzii de Fer să devină inamicul implacabil al lui Carol. În lupta care a urmat, unul a terminat cu moartea, iar celălalt în exil.“

„Când a sosit Carol în România în 1930 a găsit dezordine; când a plecat, în 1940 a lăsat haos“. Acest sfârșit dezastruos al domniei celui de al treilea rege din dinastia de Hohenzollern e un imbold pentru autoare să se întrebe în ce măsură dinastia de Hohenzollern e răspunzătoare de multe din stările nenorocite din România modernă.

„Ramura germană a acestei familii pretinde că România a deformat pe Hohenzollerni. Atmosfera bizantină din România ar fi adus la suprafață defecte ținute ascunse într-o țară atât de refractară frivolității ca Germania“. Firește, o astfel de justificare a deficiențelor de caracter ale membrilor dinastiei române e destul de naivă. Rămânând însă la considerații de psihologie individuală, Alice-Leone Moats, care e consternată de corupția, desfrânarea și metodele de jefuire a țării întrebuintate de Carol, constată că rapacitatea, în forme mai moderate, a fost o slăbiciune comună membrilor familiei regale române: „Toți membrii familiei regale române, începând cu Carol I, s'au dovedit a fi hrăpăreți“.

Dar genul de corupție care descalifică în primul rând dinastia de Hohenzollern e corupția politică exercitată prin intermediul camarilelor, corupție care a înăbușit orice tendință de guvernare sănătoasă și insuflețită de respectul legilor fundamentale ale statului. „Tragedia României a fost că regii ei au domnit cu ajutorul camarilelor. Carol I a avut una compusă din oameni bătrâni, bănuitori și fără spirit de creație; în vremea lui Ferdinand, țara a fost controlată de camarila reginei Maria, condusă de Stirbei; sub Carol II, camarila a constituit-o prietenii Lupeștii“.

Amintirea acestui trist bilanț al domniei

(Continuare în pag. 16)



# EXILUL VECINILOR

## Agitație ucraineană

Câteva din popoarele din estul Asiei, la inițiativa guvernului naționalist chinez de pe Formoza și a celui sud-corean, au constituit, în vederea unei lupte comune mai eficace împotriva expansiunii comuniste, „Liga anti-comunistă a popoarelor Asiei“ (APACL).

La inițiativa acestei ligi asiatice, președintele A.B.N.-ului, Dl Jaroslav Stetko, a întreprins între 9-28 Octombrie 1955 o călătorie în Formoza, unde a fost primit de oficialitățile chineze și de însuși generalisimul Ciang Kai Sek cu onorurile convenite conducătorului unei organizații europene paralele cu APACL, pentru că grupul de inițiale A.B.N. nu înseamnă altceva decât „Blocul antibolșevic al națiunilor“.

„Națiunile“ ar trebui să fie de fapt națiunile europene subjugate de către Soviete după ultimul războiu și cele înglobate mai de mult în imperiul moscovit. În realitate însă, A.B.N.-ul e o organizație patronată de grupa emigranților ucrainieni condusă de Stefan Bandera, din care, pe lângă ucrainieni, mai fac parte și câțiva membri de altă naționalitate, nici pe departe reprezentativi pentru o fracțiune importantă a națiunilor lor, ci, în cele mai multe cazuri, reprezentându-se pe ei înșiși.

Lucrul acesta nu jenează deloc pe ucrainieni, cari dețin controlul complet al organizației. Cu această organizație ei urmăresc să aibă un instrument de manevră politică în lumea liberă, ca să arate acesteia că toate națiunile din răsăritul Europei și cele din imperiul sovietic acceptă conducerea ucraineană. Disponând de un astfel de prestigiu, lupta pentru independența Ucrainei — mai precis, agitația pentru creerea unui stat ucrainean uriaș care să înglobeze

vaste teritorii aparținând vecinilor — ar avea mai multe șanse de reușită.

Bluff-ul A.B.N.-ului n'a prins însă în Vest. Americanii sunt edificați asupra valorii reprezentative a organizației, iar în Anglia agitația pro-ucraineană e susținută numai de „Liga Scoțiană“ (Scottish League for European Freedom) condusă de John F. Stewart.

În îndepărtata Formoză, Dl Stetko a reușit cu mai multă ușurință să fie considerat conducătorul unei organizații a națiunilor europene subjugate. Numai că și de astădată, ca în toate împrejurările când s'a prezentat în această calitate imaginară, șovinismul ucrainean a triumfat contra diletantismului pluri-național și în toate declarațiile făcute și discursurile ținute s'a străduit să convingă gazdele de necesitatea unei Ucraine independente care să păstreze în Vest teritoriile răpite de Ruși, Poloniei și României.

Relatând succesul vizitei Dlui Stetko în Formoza, revista ucraineană în limba germană, „Ukraine“, subliniază tocmai propaganda pentru cauza Ucrainei făcută de vizitator. Dealtfel e foarte natural pentru un ucrainian să-și susțină cauza națiunii lui; reprobabilă e farsa formulei A.B.N. care e folosită pentru acest scop. În același număr al revistei ucrainiene, pentru a da mai mult colorit întregii acțiuni propagandistice, e publicat un articol intitulat „Crăciunul într'un sat ucrainean din Bucovina“ și o cronologie a Ucrainei în politica internațională între 1917-1953, în care intrarea armatei române în Cernăuți, la 11 Noembrie 1918, e menționată astfel: „Armata română ocupă Cernăuții și Bucovina nord-vestică. Politică de desnaționalizare barbară a Românilor în ținuturile ocupate“.

Tipică pentru felul cum înțeleg Ucrainenii relațiile cu vecinii lor în viitor e reacțiunea la memoriul „Pro Basarabia“, apărut în vara trecută la Paris și semnat de aproape toți reprezentanții organizațiilor românești din exil. O publicație ucraineană din Germania a făcut mare caz de cuprinsul acestui memoriu, reproșând Românilor că în loc să fie preocupați de lupta împotriva bolșevismului se ocupă aspirațiilor naționale ucrainiene. Aspirațiile de care e vorba sunt pretențiile Ucrainenilor asupra Bucovinei și Basarabiei de nord și sudului Basarabiei. Un motiv de nemulțumire deosebit pentru foaia ucraineană a fost menționarea Românilor aflați dincolo de Nistru, cifra modestă de către autorii memoriului „Pro Basarabia“ la numai 700.000 de suflete, cu mult sub datele publicate de Nour sau Smochină. Pe autorul articolului-răspuns nu l-a șocat numărul de Români, pentru că și în statisticile ucrainiene — obișnuite să reducă la cel puțin jumătate numărul populațiilor ne-ucrainiene — cifra dată pentru Moldovenii din stânga Nistrului e de jumătate de milion. Argumentul principal al publicației ucrainiene în această privință a fost că Transnistria n'a aparținut niciodată istoric României, uitând că trecerea acestei regiuni sub dominație rusească a avut loc abia la sfârșitul secolului al 18-lea.

Ceeace ziaristul ucrainean a reproșat memoriului „Pro Basarabia“ se aplică în fapt agitației ucrainiene în exil. Între expansionismul bolșevic și cel ucrainean e identitate geografică și de metodă completă, numai firma e alta. Într'un studiu asupra naționalităților din imperiul sovietic, „Russia and her Colonies“, Walter Kolarz constată că Ucrainenii au fost favorizați în permanență de Ruși în dauna altor naționalități: „Politica sovietică a încercat naționalismul ucrainean în opera de realizare a expansiunii teritoriale rusești. Cea mai spectaculară înaintare teritorială a Uniunii Sovietelor dela 1939 încoace a fost realizată folosind sloganul de unifi-



care a ținuturilor ucrainiene într'un stat național. Sovietele au anexat astfel teritoriile care au fost pierdute de Rusia în războiul civil și altele care au încetat să fie rusești din Evul Mediu, cum e Galiciia orientală cu orașul Lemberg". Mai mult, Bolșevicii au reușit să facă d'n sudul Ucrainei, care cuprindea un conglomerat de populații, un teritoriu ucrainean, prin deportarea sau lichidarea Grecilor, Germanilor și altor naționalități așezate de mult în număr mare acolo, așa cum au lichidat și pe Tatarii din Crimeia și cum încearcă să lichideze acum populația românească din Basarabia și de dincolo de Nistru.

La acest capitol, Walter Kolarz scrie: „Din punct de vedere

geopolitic Moldova sovietică și-a împlinit misiunea. Republica Socialistă Moldovenească a fost creată ținând seamă de existența unei Româniî ostile. După ce România a devenit comunistă, Republica Socialistă Moldovenească n'are sens. Diferența între Moldoveni și Români e o ficțiune pe care Moscova nu o poate susține indefinit. Domnitorii Stefan cel Mare și Cantemir nu sunt numai figuri ale istoriei Republicii Socialiste Moldovenești; ei aparțin Moldovei întregi sau, mai bine zis, istoriei României. Nimic nu poate demonstra mai bine slăbiciunea ideologică inerentă Republicii Socialiste Moldovenești decât faptul că istoria sa nu e decât istoria română răstălmăcită.“

Pe plan economic, corelația de interese româno-germane din trecut nu va diminua în importanță. Faptul că România s'a industrializat va contribui mai curând la mărirea volumului de schimburi româno-germane, complementaritatea dintre cele două economii menținându-se încă în multe privinți și știindu-se că schimburile dintre statele industriale sunt mult mai active decât cu cele agrare. Dar mai ales poziția geopolitică a României, în cazul probabil al desmembrării sudului Rusiei și regiunilor de dincolo de Caucaz și Marea Caspică în o serie de state naționale, va avea o mare importanță pentru Germania. România va deveni baza principală pentru tranzitul schimburilor economice ale Germaniei cu noile state.

## Colaborare cu grupele din exil?

Sub acest titlu, buletinul „Informationsdienst des Bundes der vertriebenen Deutschen“, VI. Jg. Nr. 41/42 publică un articol semnat de Dl Herwart Scheiner, care pledează pentru o mai strânsă colaborare între grupele de emigranți din țările est-europene și organizațiile refugiaților de naționalitate germană.

„Chiar dacă astăzi expulzații germani nu-și dau încă seama sau nu vor să înțeleagă“, scrie Dl Scheiner, „emigranții est-europeni sunt aliații lor firești (și în consecință și ai poporului german) în năzuința de a-și recâștiga patria pierdută și libertatea. Înțelegerea și colaborarea cu ei și peste ei cu națiunile lor e o precondiție fundamentală pentru orice activitate politică cu sens privind chestiunile Europei orientale. Aceasta se îndreaptă în mod necesar contra aceluiaș adversar, se referă în parte la aceleași teritorii și poate avea succes numai în urma intervenții comune a forțelor. De acia trebuie făcut orice efort ca acest adevăr să fie popularizat în propriile rânduri și să fie împărtășit deasemenea și acelor reprezentanți ai anumitor grupe din exil cari încă nu recunosc că un războiu politic pe două fronturi — contra Uniunii Sovietelor și a unei Germanii

ce aspiră să-și recâștige unitatea — nu poate sfârși decât cu înfrângerea totală a întregii Europe și cu nimicirea propriilor visuri naționale.“

Aluzia „războiului pe două fronturi“ privește emigrația polonă și pe cea cehoslovacă. Prima, în majoritatea ei, înclină pentru definitivarea incorporării teritoriilor luate dela Germania în 1945, iar Cehii ezită să reconsidere soluționarea problemei conviețuirii cu Germanii sudeți.

Nu există niciun litigiu care să greveze viitoarele relații româno-germane. Dimpotrivă, totul e în favoarea promovării legăturilor cu Germania și realizării precondițiilor colaborării viitoare încă de pe acum. Pe plan extern, aspirațiile germane de reunificare, în cadrul frontierelor dinainte de cel de al doilea războiu mondial, nu contravin în niciun fel intereselor naționale românești. O recuperare a teritoriilor răsăritene de către Germania va obliga marile puteri să sprijine cererile tot așa de legitime ale Poloniei de a i se înapoia teritoriile de dincolo de linia Curzon, anexate de Soviete. Față de pericolul potențial al unor nemăsurate pretenții ucrainiene de expansiune în viitor, refacerea vechii Polonii e pe linia intereselor românești.

Reluarea relațiilor diplomatice cu Sovietele nu constituie pentru Germani un obstacol în calea cultivării relațiilor cu emigranții, schimbul de reprezentanțe diplomatice dintre Bonn și Moscova fiind numai un paleativ pentru moderarea războiului rece: „Luarea de legături diplomatice cu Moscova nu înseamnă de loc sfârșitul războiului rece, ci e o indicație că acesta a intrat mai curând într'un stadiu mult mai periculos, fiind mai subversiv. Cu atât mai puțin trebuie să renunțăm în viitor la cooperarea cu acei aliați firești cari cunosc din propria experiență această variantă a disputei cu Moscova“.

Atât autorul cât și comentarul care precede articolul lasă să se întrevadă aspectul delicat al relațiilor cu organizațiile de emigranți, care reprezintă o mulțime de tendințe, de multe ori în dezacord ireconciliabil. O încercare din partea cercurilor germane de a „coordona diferitele tendinți“ existente în emigrațiile de dincolo de Cortina de Fer, nu credem că ar avea vreun succes; ar putea fi privită, pe drept, ca o imixtiune menită să lezeze amorul propriu național al celor care li au.

Desigur, menajarea tuturor tendințelor, grupurilor și grupulețelor din exil, nu e posibilă; cine vrea să fie prieten cu toată

(Continuare în pag. 16)



# REVISTA PRESEI

## RECONFORTARE SPIRITUALA

„PERSPECTIVE CRESTINE“ a ajuns la al patrulea număr. Revista Centrului românesc de studii religioase din Barcelona, condusă de preotul Alexandru Mircea, se impune din ce în ce mai mult atenției Românilor din exil.

Ceeace dă revistei o notă aparte este fericita alternanță între articolele de doctrină cu cele de reconfortare sufletească a cititorului. Acestea din urmă sunt tot atât de bine tratate și cu aceeași grijă ca documentarea să nu lipsească. Nu sunt îndemnuri goale, ci îndemnuri care pleacă dintr'o convingere profundă și dintr'o cunoaștere tot atât de profundă a subiectului.

În articolul „Rugăciune și Politică“, scris de părintele Mircea, pe lângă caracterul lui exhortativ, se pune la contribuție o aleasă selecție de cunoștințe. După ce citează o pagină admirabilă din Alexis Carrel despre puterea rugăciunii, autorul încheie articolul cu următoarele cuvinte cari ni se par vrednice de reprodus:

„Vrea cititorul să mediteze o clipă asupra acestei pagini... și pe urmă să încerce această experiență: să intre într'o biserică, într'un moment când e puțină lume, și acolo să încerce a-și aduna gândurile, sentimentele, a-și verifica preocupările, pornirile, judecățile și planurile, sub privirea lui Dumnezeu. Nu importă dacă credința e slabă, dacă sufletul e hărțuit de îndoieli... Rugăciunea e autentică chiar și atunci când nu e altceva decât un strigăt de neputință: „Doamne, ajută necredinții mele.“ Să revină constant la acest exercițiu de desintoxicare launtrică. E absolut sigur că această constanță, împreună cu dorința de a ajunge la o restabilire sau la o clarificare a comuniunii, a intimității cu Dumnezeu, va deschide sufletului

perspective nebănuite, dându-i, în deosebi, acel echilibru al existenței la care omul nu poate ajunge în nicio altă formă.“

## O IESIRE DE REA CREDINȚA

„Legea“ celor de rea credință își dă multă silință „să schimbe porecla în renume“. Un exemplu recent și tipic de asemenea rea credință ce se întrece cu gluma este și contribuția în proză a unui acrobat în contractarea de căsătorii „nevalabile“ ce-l scutesc de riscul unei condamnări pentru bigamie. Absolvindu-se—cu dela sine putere și cu largă generozitate—împreună cu complicității săi, de multe și grele păcate, el se îndeașă la rol în farsa de brigandaj politic montată cu mare tâmbălaș și scandal în oropsita noastră emigrație. Pozează cu emfază grosolană și ipocrită care îi e proprie—de acord cu niște regisori perfizi—ca apărător imaculat al unor principii morale pe care tocmai el și complicității săi le-au călcat în picioare, pentru a abate astfel privirile celor nepreveniți de la mobilul real al isprăvii tragicomice de carnaval macabru ce dorește să compromită o credință necondiționată, transformând-o într'o firmă comercială dubioasă. Numai firma goală, apostată și pot însă atârna cu inconstiență cinică sub cea tot așa de mincinoasă a unui fost temnicer cu grad de general și agenților săi interlopi cu grade mai mărunte. Cu puteri unite noii tovarăși se tocmesc slugi la toate aventurile, ca de pildă la mascarada prințisorului neblăios ce visează să ajungă prețendent la scaunul domnesc. În același timp, nobilii asociați s'au mai ostenit să dărâme și singura școală românească din Germania prin intrigi și defăimări, afirmând că n'ar fi „autorizată“.

Noi, care n'am luat parte la manevrele insiduoase ale acestor transfugi fripturiști, suntem

mândri că nu corespundem concepțiilor „sui generis“ de onoare pe care pretinsul autor se pare că și le-a însușit în timpul cât a făcut „viligiatură“ preventivă pentru alte practici ilicite, dar rentabile. Pe el, de altfel nici nu-l putem lua măcar în serios, fiindcă mintea sa sărăcuță poposește încă în bezna celor mai înapoiate ere preistorice, când omul n'a ajuns decât să arunce din ascunzătoare o piatră necioplită împotriva semenului său ce-i alungă vânatul prin simpla sa prezență, necum să poată deosebi binele de rău. Vina principală pentru insulta adusă memoriei Căpitanului, al cărui nume de martir a fost invocat în mod sacrileg pentru a acoperi intențiile nemărturisite ale fripturiștilor de astăzi, o are însă teologul vanitos și fariseu care a pus pe hârtie și a dichisit produsul epocal al spintecătorului de urechi și săpunofag, fiindcă bolboroseala subtilă a acestuia nu poate vedea lumina tiparului.

Fariseul grafoman și invidios ar fi fost totuși în stare să-și dea seama de marea fără-de-lege pe care a pus-o la cale cu aer nevinovat de mironosiță, dacă patima sălbatică de a săvârși găinările pe care le-a îndrăgăit atât de mult nu i-ar fi întunecat judecata rece. E într'adevăr greu să te desburi de anumite deprinderi lucrative însușite la bursa neagră cu plasarea unor bijuterii ce nu figurau nici în inventarul averii părintești și nici nu au fost câștigate prin agoniseală proprie. E cu atât mai greu să te desburi de găinării, cu cât bijuteriile miraculoase i-au dat teologului versatil puțința să trăiască în belșug pe când majoritatea conașionalilor săi se lupta crâncen cu neagra mizerie.

A sosit însăfârșit clipa ca mascarada să fie smulșă colectivului de histrioni la bălcu, pe care înaintașii noștri îi numiau pe bună dreptate acum două sute de ani „pehlivani“. Căci jena firească a omului de bun simț de a-i arăta în toată goliciunea lor a fost interpretată de histrioni ca primă de încurajare

(Continuare în pag. 16)



# DIN LUMEA EXILULUI

## REZOLUTIE

Comitetul Executiv al Tineretului Național Tărănesc în Exil, întrunit în ședință extraordinară în Paris și Montréal, în 25-26 Dec. 1955, pentru a studia evenimentele politice petrecute în ultimul timp în țară și în exil, precum și confuzia provocată de așa zisul „Comitet Național”, a votat în unanimitate următoarea rezoluție:

1. Tineretul Național Tărănesc în Exil se închină cu smerenie și devotament în fața martiriului marelui Român, democrat și președinte al Partidului Național Tărănesc, Iuliu Maniu. Tineretul Național Tărănesc în Exil se leagă față de Neamul Românesc și partidul Național Tărănesc ca memoria, eroismul, cinstea și lupta lui Iuliu Maniu îi va fi deapauri steaua călăuzitoare a luptei lui contra corupției, nepotismului și demagogiei în viața publică și politică a țării.

2. Tineretul Național Tărănesc în Exil protestează pe lângă Free Europe pentru recunoașterea grupului de pensionari sub comanda lui Vișoianu, în mod fraudulos auto-numit „comitet național”. Vișoianu, cel mai detestat om în istoria politică a țării și exilului cât și subordonatului lui nu reprezintă pe nimeni și nimic. Niciun membru al acestui „comitet” n'a fost ales de Poporul Român în Parlamentul țării în ultimii 25 de ani, deci niciunul nu are dreptul să vorbească în numele neamului. Niciun membru al acestui „comitet” n'a fost ales sau delegat de niciun partid politic sau altă grupare, deci niciunul n'are dreptul să vorbească în numele exilului românesc. Vișoianu, care le face cecurile, îi clasează în ordinea serviabilității „neșovăitoare”.

3. Tineretul Național Tărănesc în Exil protestează vehement, așa cum a făcut și în trecut, contra dictaturii, imoralității și inactivității introduse și patronate în Partidul Național Tărănesc din Exil de dl Augustin Popa & Co.

4. Constatând situația de mai sus, Tineretul Național Tărănesc din Exil chiamă la „unire'n cuget și'n simțiri” toate forțele românești anticomuniste din exil pentru înlăturarea imposturei și corupției instaurate la conducerea destinului exilului. Nicio forță anticomunistă din exil nu poate fi împiedecată să-și aducă aportul său la marea și sfânta luptă de eliberare a Neamului de sub robia comunistă!

Trăiască unitatea exilului românesc!

\* \* \*

Din partea Comitetului executiv al Tineretului Național Tărănesc în Exil semnează:

Dr. Emil Onaca, Ing. Eugen Ștefănescu, Anton Drăgan, Dr. Onorius Pantea, Nicolae Dănilă, Dr. Augustin Dordai, Mircea Cătană și Iosif Pop.

\* \* \*

Originalul în englezește al rezoluției a fost trimis State Department-ului și la Free Europe.

## IMPOTRIVA REPATRIERII

Din partea Asociației Germanilor din România („Verband der Deutschen aus Rumänien”) primim spre publicare:

Adunarea din anul 1955 a membrilor „Asociației Germanilor din România” a decis mutarea sediului Asociației dela München la Mainz, a ales post mortem pe fostul secretar de stat Rudolf Brandsch ca președinte de onoare și ca membri de onoare doi foști ofițeri ai armatei germane, Assi Hahn și Gottlieb Cramer.

În legătură cu ultimele decrete de amnistie ale guvernului actual din București și cu propaganda acestuia pentru repatrierea cetățenilor români refugiați în Vest, Adunarea s'a pronunțat unanim împotriva unei întoarceri în condițiile de astăzi din democrațiile populare, pentru a nu se întări regimul comunist și slăbi astfel frontul antisovietic. O reîntoarcere trebuie refuzată, atâta vreme cât guvernul din București refuză să permită ieșirea din țară și cu aceasta reunirea cu membrii familiei aflați în Vestul liber.

Noua adresă a Asociației este: Mainz, Frauenlobstr. 91 3/10 III. Etage. Administrațiile publicațiilor din exil sunt rugate să le expedieze în viitor la această adresă.

## EDITURA «CARPATII»

Între sărăcia celor mai mulți, indiferența unora și — de ce n'am spune-o? — sabotajul organizat al altora, ziarele, revistele și, mai ales, cărțile, văd lumina zilei cu neînchipuit de mari greutate.

Vrem să scoatem în evidență astăzi, o realizare românească ce pare deadreptul un miracol. E vorba de editura „Carpații” dela Madrid.

După tipărirea celor patru volume ale Istoriei Românilor de A. D. Xenopol, în editura amintită mai sus au apărut „Istoria literaturii române” de D. Murrășu (2 volume), „Naționalismul lui Eminescu” de acelaș autor, „Povești” de Ion Creangă, „Dacia” de V. Pârvan, „Rapsodia Iberică” de Aron Cotruș, „Poeme fără țară” de V. Posteuca, N. Novac și N. S. Govora și — recent — „Din crucea pădurii”, poeme de Ion Tolescu.

Ceea ce trebuie remarcat este idea directoare a editurii: ea se adresează marelui mase a exilaților și nu numai unei minorități pretențioase. Astfel, între cărțile de sinteză a Istoriei Românilor a fost aleasă aceea a lui A. D. Xenopol — cu toată vechimea ei — pentru simplitatea, claritatea și, mai ales, pentru vizu-

(Continuare în pag. 16)



## ȘTIRI DIN ȚARĂ

**Jaful rusesc.** Directivele pentru cel de al doilea plan cincinal prevăd la capitolul agricultura că în anul 1960 producția de carne va trebui să atingă 1.300.000 tone anual. Aceleași directive la capitolul circulația mărfurilor prevăd că populației i se va distribui anual cantitatea de 200.000 tone. Asupra destinației diferenței de 1.100.000 tone carne anual, regimul păstrează o elegantă discreție. Ea servește aproape în totalitate „ajutorării” mării patrii a socialismului.

**Socializare.** Micii meseriași, croitorii, cizmarii, tâmplarii, tinichigii, etc., care reușiseră să-și păstreze încă atelierelor proprii urmează să fie siliți să intre în cooperative meșteșugărești.

**Tuberculoza.** Față de întinderea ravagiilor acestei boli provocată de mizeria în care este ținută populația României, regimul comunist s'a văzut silit a lua măsuri deosebite. În decursul noului plan cincinal, capacitatea sanatoriilor TBC va trebui să fie mărită cu cca 15.000 paturi.

Măsura este prevăzută la capitolul „creșterea nivelului de trai cultural și material”.

**Controlul de către partid.** În noul statut al partidului comunist s'a prevăzut dreptul de control al celulelor asupra activității conducerii tehnice și administrative a întreprinderilor economice. Organele de conducere ale întreprinderilor industriale și economice sunt obligate să prezinte periodic rapoarte de activitate ce urmează să fie discutate în ședințele organizației comuniste din întreprinderea respectivă.

**Rezistența pasivă.** Oponerea țărănimii față de măsurile de colectivizare a agriculturii se manifestă până și în modul în care gospodăriile colective execută dispozițiile guvernului. Alex.

Moghioroș, în discursul ținut la congresul partidului comunist din România, a relevat că prevederile legii pentru dezvoltarea creșterii animalelor nu au fost nici pe departe îndeplinite. Gospodăriile colective erau obligate să întrețină un șeptel de 6 vaci și 23,55 porci pentru fiecare 100 ha teren arabil aflat în exploatarea gospodăriei colective. Cifrele atinse nu reprezintă însă decât o medie de 1,85 vaci și 8,57 porci pe 100 ha teren arabil.

**Soarta oportunistilor.** În raportul ținut în fața congresului, Gheorghiu-Dej a revelat că în urma operațiunilor de verificare a membrilor de partid pornite după fuziunea cu social-democrații din 1948, nu mai puțin de 192.000 membri au fost excluși din partid.

**Obicei bun.** La rubrica „Cum nu trebuie să lucrăm”, „Scân-teia” citează pe un tovarăș din biroul unei organizații de bază dela întreprinderea „Radio Popular”. Acesta afirmă că ei și-au făcut un obicei bun: în ajunul fiecărei sărbători înființează câte o brigadă, semnând și cuvenitele procese verbale.

Pentru a primi calificativul de fruntaș în producție, nu se cere prea mult: unul „nu-și precupește timpul de lucru”, iar un altul „este un element harnic și citește mult”. După cum se vede, nici inovații și nici depășiri de normă așa cum cere partidul.

„Fruntasi” în producție. Un tehnolog dintr-o secție din uzina „Electroputere” din Craiova, Theodor Müller, este citat elogios într'un articol din Scân-teia din 1 Decembrie 1955 pentru meritul de a fi înlocuit, împreună cu alții, cărămizile refractare și praful de șamotă cu nisip în cubilourile dela turnătorie, cu nisipul de râu și cu silicatul de sodiu. Tot în „Scân-

teia”, cu numai o zi înainte, se publică o scrisoare în care tot tovul Müller este criticat că a lăsat să se folosească pământ de proastă calitate pentru forme.

**Atitudinea muncitorilor față de partid.** Instrucțiunile comitetului central prevedeau în 1950 ca admiterile de noi membri în partid să cuprindă un procent de cel puțin 80% muncitori, pentru ca astfel să se asigure o compoziție socială satisfăcătoare a partidului. Cu ocazia congresului s'a arătat că această dispoziție nu a fost respectată. Procentul de muncitori din totalul de membri admiși începând din 1952 reprezintă cca 48%. Dela un procent de 37,02% muncitori nu s'a ajuns decât la o proporție de 42,61% în 1955.

**Geologii R.P.R. - isti.** Intr'un reportaj asupra deschiderii unei noi mine de cărbuni în comuna Vârghiș din regiunea autonomă maghiară este povestit și un mic incident care aruncă lumină asupra prospecțiunilor geologice: muncitorii au făcut mai multe săpături fără a găsi cărbune. Atunci s'au constituit două tabere: unii, cei din localitate afirmă că sapă degeaba, întrucât tot cărbunele a fost deja extras pe vremea exploatarea dela sfârșitul secolului trecut. Cei din a doua grupă, minierii aduși din bazinul Văii Jiului, afirmă că ei au încredere în afirmațiile geologilor.

După ce săpăturile au continuat fără rezultat, s'a recurs la o altă „metodă”: un măstru a căutat să stea de vorbă cu bătrânii satului și reușind să găsească pe unul de 79 de ani, acesta le-a dat indicații unde să sape.

Un adevărat progres al științei reperiste!

**„Activizarea” utemistilor cîșătoriti.** În toate organizațiile U.T.M., după căsătorie, utemiștii cei mai activi, atât femeii cât și bărbații, părăsesc complet activitatea și rup aproape complet legăturile cu organizația. Explicația este destul de simplă: U.T.M.-ul deține singur dreptul de a organiza distracțiile tinerețu-



lui. Balurile de exemplu pot fi organizate numai de U. T. M. După căsătorie, nevoia de a lua parte la distracții se reduce.

Pentru a remedia această situație, la uzina siderurgică din Hunedoara s'au organizat (după exemplul comsomolului rus) seri ale tinerilor căsătoriți, având ca mijloace de atracție în sală cea mai bună muzică din oraș și buffet. Cum nu erau siguri de participare, dacă „seara” ar fi fost anunțată numai prin afișe, s'au trimis invitații fiecărei familii.

Cum se începe o carieră. „Scânteia tineretului” face un portret al unui instructor de U. T. M., „crescut și educat de partid”.

În 1944, fiind argat la un „chiabur”, a făcut următoarea ispravă pe care o povestește cu mândrie și pe care ziarul i-o citează în același spirit: „S'a întâmplat într'o zi să văd că niște ostași sovietici n'au cai de schimb. Am stat și m'am gândit: ce-ar fi să-i dau pe ai stăpânului?... I-am scos din pădure și i-am dat. Noaptea, chiaburul a băgat pușca pe geamul grajdului și a tras în patul unde dormeam de-obicei. Dar eu eram sus în podul cu fân...”

A intrat pe urmă la o fermă de stat, a fost ales membru în biroul raional U. T. M., numit secretar al sindicatului agricol raional, unde a făcut „dreptate” argaților și pe urmă instructor raional: Dumitru Drăghici din raionul Filimon Sârbu. Acum organizează gospodării colective și întovășiri agricole.

**Colectivele de studenți.** Studenții sunt împărțiți în grupe de câte 19-20, fiecare grupă fiind condusă de un „triunghi”: organizatorul U. T. M., responsabilul profesional și responsabilul sindical.

Se prescrie acestui „triunghi” să cunoască preocupările fiecărui student din grupă, cu cine este prieten, unde-și petrece timpul, ce citește, cum trăiește.

Pentru a asigura controlul asupra fiecărui student i se cere ca să-și petreacă cea mai mare parte a timpului în mijlocul „colectivului”.

## Tentația tehnicienilor

După anunțarea rezultatelor primului plan cincinal și a obiectivelor dezvoltării industriale între 1955-1960, în presa reperistă au apărut câteva articole semnate de tehnicieni și oameni de știință cunoscuți în țară înainte de instaurarea regimului comunist. În toate aceste articole e exaltată opera de industrializare actuală, care apare cu atât mai remarcabilă când e comparată cu realizările modeste de sub guvernele burgheze.

Fără îndoială, autorii articolelor respective au fost obligați să țină seamă de normativele publicisticii de democrație populară și să introducă în text slogane caracteristice propagandei comuniste. La fel, e probabil că li s'a solicitat contribuția și au trebuit să răspundă pentru a nu risca să fie considerați dușmani ai regimului și să-și piardă pâinea. Totuși, din proza lor se desprinde și o apreciere sinceră a progreselor tehnice din R. P. R.

Tehnicienii și oameții de laborator au mentalitatea diferită de a celorlalți oameni. Pasiunea cercetării îi face să vadă microcosmosul în care activează exagerat în proporții și să nu înțeleagă întotdeauna corelația armonică care trebuie să existe între diferitele aspecte ale vieții omenești. Pentru tehnician, o mașină sau o uzină e bună dacă își îndeplinește scopul pentru care a fost construită, dacă „funcționează” ireproșabil; pentru economist mai intervine pe lângă aceste elemente și problema rentabilității, chestiunea dacă capitalul necesar construirii și funcționării unei fabrici n'ar fi putut fi investit mai util în altă parte; pentru omul de stat intervin criteriile naționale, juridice și etice care fac și mai complexă problematica. Această complexitate scapă tehnicianului. Tentația sa de a vedea numai o față a lucrurilor e puternică.

Reprezentativ pentru atitudinea oamenilor de știință vechi cari au acceptat să servească cu talentele lor planurile de „transformare socialistă” ale regimu-

lui comunist e profesorul Dumitru Leonida. Student stălucit al școalei politehnice din Charlottenburg, unde a luat diploma de inginer cu calificativul excepțional, când s'a întors în țară n'a încercat să facă carieră rapidă în consiliile de administrație a marilor întreprinderi, ca atâția alții mai puțin doțati. S'a ocupat cu pasiune de meseria lui, dedicându-se mai departe studiului și împărțându-și cunoștințele studenților politehnicieni români. Unul din proiectele care l-a obsedat toată viața a fost construcția hidrocentralelor de pe Bistrița dela Stejar și Toance. La guvernele dinainte de războiu n'a aflat însă prea mult entuziasm pentru proiectul său. Lipsa de mijloace de finanțare și neîncrederea în rentabilitatea sigură a unor investiții atât de uriașe au barat punerea în execuție a planurilor. Comuniștii, care rezolvă problema rentabilității cu muncă forțată și care apreciază mai mult cantitățile materiale absolute decât logica măsurilor economice, i-au îmbrățișat proiectul, dându-i suprema satisfacție a vieții lui. Într'un articol din 13 Ianuarie a.c. își exprimă indirect gratitudinea pentru această satisfacție, prezentând un tablou impresionant al României, în cazul utilizării în regului potențial hidroenergetic al țării.

Ca profesorul Leonida sunt desigur — în parte victimele seducției realizărilor tehnice din R. P. R. și profesorii Gheorghiu, Macovei, Murgeanu, Carafoli, Țițeica, Ionescu-Sisești ș. a. cari au fost aleși membri ai Academiei, au primit premii de stat sau apar deseori cu contribuții științifice în presa comunistă. Ar fi însă greșit ca oamenii aceștia să fie considerați uneltele comuniștilor; sunt dominați numai de pasiunea lor pentru progresul tehnic. Istoricul englez Hugh Seton-Watson, un bun cunosător al problemelor Europei răsăritene, scria de curând că tehnicienii

Continuare în pag. 16)



## COLABORARE CU GRUPELE DIN EXIL

(Urmare din pag. 11)

lumea, nu reușește să fie cu ni-meni. Statul german dispune însă de mijloace informative necesare, pentru a aprecia just ce grupe din exil sunt cu adevărat reprezentative pentru mari fracțiuni din populația țărilor respective în prezent și șansele pe care le are fiecare din aceste grupe de a participa la opera de reconstrucție statală după eliberare.

## ERA CAMARILELOR

(Urmare din pag. 9)

dinastiei de Hohenzollern nu poate fi ștearsă de evocarea nostalgică a „vremurilor de fast și strălucire“ din Europa Centrală de altădată. Domnia lui Carol „e ultimul act al acestei epoci cu străluciri de foc de artificii. Nu se va mai repeta.“

## O IESIRE DE REA CREDINȚA

(Urmare din pag. 12)

pentru un iureș infam. Le vom smulge deci masca ipocrită, prezentându-i la nevoie așa cum sunt pe cei care otrăvesc emigrația românească din Germania. Este actul necesar și așteptat de mult de toți oamenii cinștiți, deoarece restabilește adevărul față de cele mai nerușinate încercări de a inversa rolurile și a răsturna pozițiile. Suntem siguri că împotriva toxinelor care amenință să distrugă un organism sănătos antitoxinele nu vor întârzia să și producă efectul salutar, ferindu-l de înneclul fără nădejde în mlaștina minciunii.

C. S.

## TENTATIA TEHNICIENILOR

(Urmare din pag. 15)

din statele satelite sunt cei mai indicați să nutrească în sufletul lor un sentiment de mândrie națională. Uzinele construite sub regimul impus de Ruși sunt rezultatul muncii lucrătorilor români și al puterii lor de creație. Dacă această mândrie națională, înăbușită acum, se va manifesta în momentul eliberării

și în opera de refacere ce va urma, niciun guvern nu le va putea refuza clemența.

## EDITURA «CARPATII»

(Urmare din pag. 13)

nea istorică a lui Xenopol: naționalistă și țărănească. În ceea ce privește „Istoria literaturii“, nu credem că s'ar fi putut face o alegere mai potrivită. Intre ideile prea înapoiate ale unora și preza avansate ale altora, era potrivită Istoria literaturii lui Murărașu, la jumătatea drumului dintre extremele reprezentate de Iorga sau Lovinescu, ca să nu mai vorbim de „Istoria literaturii“ lui Gh. Călinescu, tendențioasă și total lipsită de onestitate.

„Poveștile“ lui Creangă sunt un adevărat dar făcut tuturor copiilor de Români din exil.

În ceea ce privește cele două cărți de poeme, „Poeme fără țară“ și „Din crucea pădurii“, editura „Carpații“ a căutat să se adreseze celor mulți. „Poeme fără țară“ ca și „Din crucea pădurii“ prezintă gândurile, visurile, durerile și speranțele tuturor exilaților români care nu se pot adapta în țările unde i-au aruncat valurile măloase dela Răsărit și oftează mereu după cerul Patriei.

## STIRI DIN AMERICA

Colinde de Crăciun la Radio Detroit. Din inițiativa I.P.S. Sale Dr. Teofil Ionescu și sub conducerea d-lui prof. Valentin Frunză, un grup de coriști din Windsor și Detroit, formând un cor mixt pe patru voci, a cântat la postul de radio WILB din Detroit, timp de o jumătate de oră, colinde de Crăciun românești.

Parastas. Duminică, 11 Dec. 1955, s'a oficiat la Catedrala Sf. Gheorghe din Windsor un parastas pentru Iuliu Maniu. În predica ținută, părintele Nestorian Cicală a preamărit în afară de viața lui Maniu și rolul pe care l-au jucat pentru înălțarea României Dinu Brătianu, Mareșalul Antonescu și Corneliu

Codreanu. Mitul acestor oameni, a spus părintele Cicală, trebuie să rămână veșnic în sufletul popoului nostru; referindu-se la Corneliu Codreanu și lupta sa, a adăugat că adevărul nu trebuie ascuns, ci spus fără teamă.

## CRACIUNUL IN GERMANIA

Hamburg. Asociația Românilor din Nordul Germaniei a ținut în ziua de 17.12.1955 serbarea pomului de Crăciun în capela Sf. Nicolae din Hamburg. La serbare au luat parte Români din nordul Germaniei precum și reprezentanți ai organizațiilor refugiaților altor naționalități, ai autorităților și instituțiilor de binefacere.

Darurile pentru copii și gustările servite celor prezenți au fost acoperite din donațiile membrilor Asociației.

Augsburg. O frumoasă serbare a pomului de Crăciun a organizat școala românească din Augsburg, de sub conducerea Dlui învățator Gr. Scorochirja. Serbarea a avut loc în sala de festivități a Institutului Englez, (Englisches Institut), iar programul a fost executat în întregime de elevii școlii. Dl învățator Scorochirja a evocat în cuvântul de deschidere frumoasele datini românești de Crăciun, interzise acum în țara subjugată.

La reușita serbării a contribuit hotărâtor sprijinul material și organizatoriu oferit de Păr. Haic, conducătorul Misiunii Catolice Române din Germania, și de Păr. Petre Cădaru.

## COMITET STUDENTESC

Asociația studenților români din Germania „Nicolae Bălcescu“ și-a ales la 15.1.1956 un nou comitet de conducere. Ca președinte al Comitetului a fost ales Dl P. Chelemen, secretar Dl C. Ionescu și casier Dl Al. Suga.

Pentru a feri Asociația de a fi folosită în scopuri străine de rolul pe care trebuie să-l îndeplinească, Adunarea Generală a hotărât retragerea delegatului Asociației din organizația U. A. R. G.